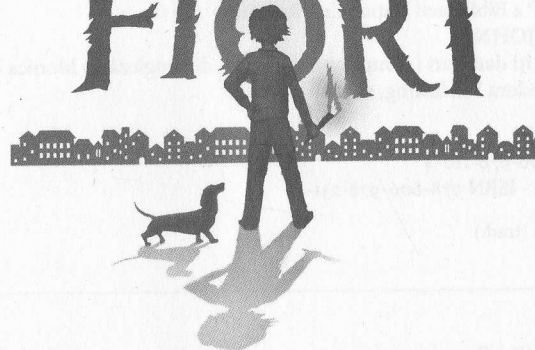

JOHN CONNOLLY

CEI CARE ÎȚI DĂU FIORI

Ultimul volum din trilogia *Samuel Johnson*

Traducere din engleză
de Monica Vlad

LITERAȚI

*În care are loc o petrecere aniversară
și aflăm că trebuie să fim atenți cu
lumânările (și cu prepozițiile)*

Într-o căsuță cu terasă din orașul englezesc Biddlecombe, era în plină desfășurare o petrecere aniversară.

Biddlecombe era un loc în care, în mare parte din toată istoria sa, se întâmplaseră foarte puține lucruri interesante. Din nefericire, după cum e adeseori cazul unui loc în care lucrurile au stat liniștite cam prea mult timp, când se întâmplă cu adevărat ceva interesant, e chiar foarte interesant; mai interesant, de fapt, decât și-ar fi putut dori oricine. Porțile Iadului se deschiseseră într-un subsol din Biddlecombe și orașul fusese temporar invadat de demoni.

Deloc surprinzător, de atunci Biddlecombe nu mai fusese același. Echipa de rugby nu mai juca pe vechiul său teren de când câțiva jucători fuseseră mâncați de rechini scormonitori; vocea căpitanului Clubului de Golf din Biddlecombe încă mai putea fi auzită din când în când strigând de undeva de pe fundul celei de-a cincisprezecea

găuri și se zvonea că un monstru își stabilise reședința în iazul rațelor, cu toate că se spunea că era foarte rușinos, iar rațelor părea să le fie drag.

Însă creatura din iaz nu era singura entitate din Iad care-și stabilise acum reședința permanentă în Biddlecombe, ceea ce ne aduce înapoi la petrecerea aniversară. Nu era, trebuie spus acest lucru, o petrecere aniversară obișnuită. Sărbătoritul în chestiune se numea Wormwood. Semăna cu un dihor mare care suferise un atac sever de scabie¹ și purta o salopetă albastră foarte șic pe care fusese brodat numele său. Această salopetă o înlocuia pe o alta, care de asemenea avea brodat numele său, dar care fusese scris greșit. De data asta, toate literele erau prezente și corecte și, dacă era ceva la care să țină cu adevărat² doamna Johnson, aceea era scrierea corectă. Așa se face că pe salopetă se putea citi acum Wormwood, și nu Wromwood, așa cum se citea pe cealaltă.

Wormwood era, ca s-o spun pe de-a dreptul, un demon. Nu-și propusese să fie demon. Pur și simplu aterizase în existență drept unul și, prin urmare, nu avusese cine știe ce

- 1 Pentru aceia dintre voi care nu sunt familiarizați cu scabia, aceasta este o afecțiune care cauzează căderea blănii. Gândiți-vă la cea mai nașpa tunsoare pe care ați avut-o vreodată, și cam așa arată, însă pe tot corpul.
- 2 Practic, acea propoziție ar trebui citită „dacă era ceva la care doamna Johnson să țină cu adevărat“, deoarece nimănui nu-i place o astfel de topică, însă am spus că doamna Johnson țină cu adevărat la scrierea corectă, nu la gramatică.

mare alegere de făcut în această chestiune. Nu se pricepea foarte bine să fie demon. Era prea drăguț pentru asta, serios. Uneori, oamenii sfârșesc prin a avea slujba nepotrivită³.

Un cor de voci cânta în jurul mesei din bucătărie.

— La mulți ani să trăiești / La mulți ani să trăiești / La mulți ani, dragă Wooooorrrrrmmmmmmwooooood / La mulți ani să trăiești! Pentru că ești, ăă, *băiat* bun...

Wormwood schiță cel mai mare și mai larg zâmbet din viața sa. Se uită în jurul mesei la cei pe care acum îi considera prietenii lui. Erau Samuel Johnson și șoricarul său, Boswell. Erau colegii de școală ai lui Samuel, Maria

- 3 La fel ca Augustus al II-lea (1694–1733), rege al Poloniei și mare duce al Lituaniei, cunoscut de asemenea drept Augustus cel Puternic. A reușit să-și falimenteze regatul cheltuind toți banii pe bucăți de chihlimbar și fildeș, a pierdut vreo câteva bătălii pe care ar fi fost mai bine dacă le-ar fi câștigat și a fost tatăl a peste 300 de copii, lucru care sugerează că, în intervalul dintre pierderea bătăliilor și colecționarea ornamentelor, avea mult timp la dispoziție, însă punctul său forte consta în a înșfăca o potcoavă și a o îndrepta. Ar fi fost probabil foarte fericit dacă doar ar fi îndreptat potcoave și ar fi aruncat în aer sticle cu apă fierbinte pentru a-și câștiga existența, însă din cauza unui accident din naștere s-a pomenit, în schimb, conducând o serie de regate. Greșit. Ar trebui să reții chestia asta dacă taică-tu sau maică-ta are un nume care începe cu cuvintele „Majestatea Sa“ și ești cunoscut drept „Prințul/Prințesa de una sau de alta“. Doar dacă, bineînțeles, numele tău chiar e „Una-sau-Alta“, caz în care nu ai de ce să te îngrijorezi (pentru *care* să te îngrijorezi — la naiba), deoarece părinților tăi nu le-a păsat suficient de mult de tine astfel încât să-ți dea un nume potrivit, și drept urmare e puțin probabil ca tu să devii cineva important. Scuze.

Mayer și Tom Hobbes. Era doamna Johnson, care începuse să se împace cu ideea de a avea în mod regulat demoni la masa ei din bucătărie. Erau Shan și Gath, doi colegi demoni, angajați la Fabrica de bere Spiggit's ca degustători de bere și promotori și care erau responsabili de o creștere cu 50 la sută a profitului fabricii, cât și de o creștere de 100 la sută a numărului de explozii cauzate de instabilitatea berii Spiggit's. Numărul 666 încă în fază experimentală, cunoscută de asemenea drept „Antitancul” și despre care se zvonea că Armata o luase în calcul ca armă în câmp deschis.

Apoi era Nurd, cunoscut anterior drept „Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități”, iar acum drept Nurdster, Nurdmeister și Nurdman uneori, cu toate că numai de el. Nimeni altcineva nu-l strigase pe Nurd altfel decât Nurd. El fusese odinioară alungat în cea mai îndepărtată și mai plicticoasă regiune a Iadului pentru că era enervant, iar Wormwood, ca servitor al său, fusese alungat împreună cu el. Acum, că își găsiseră calea în Biddlecombe, Wormwood prefera să se creadă asistentul de încredere al lui Nurd decât servitorul său. Din când în când, lui Nurd îi plăcea să-l plesnească pe Wormwood peste cap cu ceva tare, doar ca să-i aducă aminte că el putea crede orice dorea despre sine cât timp n-o spunea cu voce tare.

Însă în cele din urmă, și Nurd se împrietenise cu Wormwood. Trecuseră prin atâtea împreună, iar acum lucrau amândoi la Institutul de Testare a Mașinilor din Biddlecombe, unde Nurd testa siguranța mașinilor noi, ajutat fiind de faptul că era nemuritor și prin urmare capabil

să scape din cele mai dure coliziuni doar cu o vânătaie, pentru osteneală.

Wormwood nu mai avusese niciodată o petrecere aniversară. Nici măcar nu știa că exista așa ceva, până nu ajunsese pe Pământ. I se părea o idee foarte bună. Primeai tort, daruri, iar prietenii îți erau alături și cântau despre ce băiat de treabă erai. Totul era cât se poate de minunat.

Cântarea se încheie și toată lumea rămase în așteptare.

— Ce fac acum? întrebă Wormwood.

— Sufli în lumânările de pe tort, zise Samuel.

Când îl întrebaseră pe Wormwood ce vârstă avea, el crezu că era posibil să fie doar cu câteva miliarde de ani mai tânăr decât însuși Universul, ceea ce însemna, uf, că avea în jur de 10 miliarde de ani.

— Tortul are un diametru de doar 30 de centimetri! subliniase doamna Johnson. Nu poate să aibă 10 miliarde de lumânări. Nu vor încăpea, iar, dacă încercăm, întregul oraș o să ia foc.

Așa că se hotărâseră să pună doar o lumânare pentru fiecare miliard de ani, ceea ce păru un compromis rezonabil.

Nurd stătea așezat în fața lui Wormwood. Purta un coif din hârtie roșie și încerca, fără succes, să umfle un balon. Wormwood credea că Nurd se schimbese mult de când se aflau în Biddlecombe. Avea pielea tot verde, bineînțeles, însă nu la fel de verde ca înainte. Acum semăna cu cineva care tocmai mâncase un ou stricat. Capul, care avusese înainte forma unei Luni în creștere, se micșorase puțin. Era tot alungit și ciudat, însă acum putea merge pe străzile din

Biddlecombe fără să sperie copiii sau să provoace accidente de circulație, mai ales dacă-și ținea capul acoperit.

— Balonul asta pare să fie spart, zise Nurd. Dacă suflu mai tare, o să-mi iasă ochii. Iarăși.

Chestia asta fusese jenantă. Samuel se folosise de o lingură pentru a-i scoate ochii din paharul de limonadă al lui Nurd.

Wormwood trase cu putere aer în piept.

— Pune-ți o dorință, zise Maria. Însă trebuie s-o știi numai tu, altfel nu se va îndeplini.

— Stai așa, cred că am reușit să umflu balonul, zise Nurd.

Wormwood închise ochii. Își puse o dorință. Suflă. Se auzi un șuiertat zgomotos, urmat de o pocnitură și un miros specific de ceva ars.

Wormwood deschise ochii. De partea cealaltă a mesei, luase foc capul lui Nurd. Într-una din mâini ținea rămășițele carbonizate și topite ale unui balon.

— O, mulțumesc! zise Nurd în timp ce încerca să stingă flăcările. Mulțumesc foarte mult.

— Scuze! zise Wormwood. N-am mai încercat niciodată să sting ceva.

— Uau! făcu Samuel. Ai răsuflarea inflamabilă. Mereu mi s-a părut că miroase a benzină.

— Tortul a supraviețuit, spuse Tom. Doar glazura s-a topit puțin.

— Sunt bine, zise Nurd. Nu vă faceți griji în privința mea. Ador să mi se dea foc. Mă protejează de frig.

Samuel îl bătu ușor pe spate.

— Pe bune, sunt în regulă, zise Nurd.

— Știu. Doar că ți-a luat spatele foc.

— Aaa...

— Ai o gaură în pelerină, însă cred că mama o să ți-o poată repara.

Doamna Johnson tăie tortul și dădu fiecăruia o felie.

— Ce dorință ți-ai pus, Wormwood? întrebă Tom.

— Dacă îmi spui că ți-ai dorit să-mi ia capul foc, o să-ți zic eu vreo două, zise Nurd.

— Credeam că nu trebuie să spun, zise Wormwood.

— Asta era valabil înainte să sufli, zise Tom. Acum poți să ne spui.

— Păi, mi-am dorit ca totul să rămână exact așa cum e, zise Wormwood. Sunt fericit aici. Cu toții suntem.

Shan și Gath încuviințară.

Și în râsetele și voia bună care urmară, nimeni nu observă că doar Nurd nu fusese de aceeași părere.

După cum s-a stabilit deja, orașul Biddlecombe era mult mai ciudat decât fusese înainte, însă chestia curioasă în legătură cu el era că fusese dintotdeauna puțin cam ciudat, chiar și înainte de tentativa de invazie din Iad. Numai că oamenii din Biddlecombe aleseseră să nu-i remarcе ciudățenia, sperând că poate ciudățenia se plictisește în cele din urmă să fie ignorată și pleacă pur și simplu să facă pe ciudata în altă parte.

Spre exemplu, se știa foarte bine că, dacă făceai la dreapta pe Strada Machen, apoi coteai la stânga pe Poe Place, te întorceai în același colț al Străzii Machen de unde porniseși cu puțin timp înainte. Locuitorii din Biddlecombe ignorau această ciudată anomalie geografică evitând cu desăvârșire acel colț al Străzii Machen, folosind în schimb scurtătura prin Alea Mary Shelley. Totuși, vizitatorii din Biddlecombe habar n-aveau de scurtătură și petreceau o

grămadă de timp fâțâindu-se înainte și înapoi între Strada Machen și Poe Place, până când trecea vreun localnic pe acolo și-i salva.

Apoi mai era și mica problemă în legătură cu statuia lui Hilary Mould, renumitul arhitect al orașului Biddlecombe. Nimeni nu-și putea aminti cine comandase statuia sau cum ajunsese în Biddlecombe, însă aceasta apăruse pe undeva prin secolul al XIX-lea, la scurt timp după ce Mould dispăruse în circumstanțe care ar fi putut fi descrise drept misterioase, în cazul în care cuiva i-ar fi păsat suficient de tare de el încât să-i simtă lipsa când dispăruse, lucru care nu se întâmplase, deoarece clădirile lui Mould erau toate urâte și îngrozitoare.

Statuia lui Hilary Mould nu era cu mult mai drăguță decât clădirile pe care le proiectase acesta, Mould nefiind cel mai chipeș bărbat, și, adeseori, se sugerase că ar trebui să fie discret luată și să i se piardă urma. Însă statuia lui Hilary Mould avea obiceiul să se mute singură de colo-colo, așa că n-aveai cum să știi unde ar putea fi de la o zi la alta. Era de obicei găsită lângă una dintre cele șase clădiri din Biddlecombe pe care Mould le proiectase, ca și cum arhitectul nu suporta să fie separat de lucrările sale.

Ca și în cazul altor lucruri stranie care aveau legătură cu Biddlecombe, locuitorii orașului hotărâseră că ideal era să ignore statuia și s-o lase să-și vadă de treabă.

Lucru care fusese, după cum vom ajunge să aflăm, o greșală îngrozitoare.

După câte se pare, în acel moment, statuia lui Hilary Mould stătea la pândă nemișcată și tăcută lângă ceea ce părea să fie o veche fabrică de dulciuri, însă care găzduia în prezent un laborator secret. În interiorul laboratorului, Brian, noul băiat de serviciu, tocmai văzuse o fantomă.

Brian fusese destul de afectat. În primul rând, se făcu palid la față, astfel încât semăna el însuși cu o fantomă. În al doilea rând, scăpă tava pe care o căra, spărgând trei cești de ceai, două cești de cafea și o farfurie cu biscuiți asortați — inclusiv niște biscuiți Jammie Dodgers⁴, care profesorului Stefan, Șeful Fizicii Particulelor, îi plăceau foarte mult — trimițându-i la podea împreună cu tava pe care fuseseră cărate toate acestea. În cele din urmă,

4 Pentru aceia dintre voi care citiți versiunea americană în loc de cea engleză, Jammie Dodger este un bine-cunoscut biscuit englezesc format din două bucăți de biscuit cu gem la mijloc. Și biscuit e ceea ce numiți voi prăjiturică, cu toate că o prăjiturică e doar o prăjiturică (o chestie plată asemănătoare unui biscuit) oriunde altundeva și că ceea ce numiți voi biscuit, noi numim brișă, doar că noi folosim unt și smântână, iar voi folosiți grăsime sau lapte. Și, pentru că tot suntem la subiect, aluminiu se scrie cu doi „i”, nu cu unul, cu toate că de fapt scrierea voastră americană este fără îndoială mai corectă de vreme ce pe aceea a adoptat-o în 1808 inventatorul britanic Humphry Davy, cu toate că tot n-aveți dreptate în legătură cu schimbarea cuvintelor care se termină în *-re* (*centre*, *spectre*) în *-er*. De fapt, chiar cuvinte precum *minister*, *monster* și *November* obișnuiau să fie scrise cu *-re* la final, la un moment dat, așa că n-are sens să ne certăm. Și se pronunță sos „Wooster”, deși este scris Worcestershire. Nu mă întrebați de ce. Eu sunt irlandez.

după ce se clătină pe călcâie o vreme, Brian căzu și el peste tavă.

Era doar a doua zi a lui Brian la slujba de la anexa secretă a CERN din orașul Biddlecombe, centrul avansat de cercetări din Elveția care găzduia Marele Accelerator de Hadroni, masivul accelerator de particule care, chiar în acel moment, încerca să dezvăluie secretele Universului recreând momentele care au urmat Big Bangului. Acceleratorul avusese un succes notabil cu chestia asta și se părea că reușise să confirme existența unei particule cunoscute drept Bosonul Higgs, despre care se credea că era răspunzător că ar da masă Universului⁵.

Anexa din Biddlecombe fusese înființată pentru a examina întâmplările stranii din orașul în chestiune, până acum fiind vorba de reîntoarcerea morților printre cei vii, o tentativă de invazie a Diavolului și a tuturor hoardelor sale demonice și răpirea în Iad a unui băiețel, a șoricarului său și a câtorva pitici, a doi polițiști și a unui vânzător de înghețată. Era clar pentru oamenii de știință că Biddlecombe era locul unei legături între universul nostru și un alt univers, care nu era nici măcar pe jumătate la fel de drăguț, iar ei luaseră hotărârea să înființeze un birou aici în speranța că s-ar putea întâmpla ceva foarte rău, astfel încât ei să poată urmări, să-și ia notițe și, probabil, să câștige un premiu.

Problema era că oamenii cumsecade din Biddlecombe nu voiau neapărat ca niște cercetători să stea la pândă la

5 Era, ca s-o spunem mai simplu, chestia care făcea chestia chestie.